

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

יומא-שני שיערי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
פסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה, בין לשמו בין שלא לשמו - פטור.	כי אתא רב דימי אמר רבי ירמיה אמר רבי יוחנן:								◇	■		סג.
בשלמא לשמו - דהא לא חזי ליה, אלא שלא לשמו - אמאי? הא חזי שלא לשמו בפנים ירמיה:	רב דימי: אמריה לשמעתיא קמיה דרבי ירמיה:								?			סג.
עקירת חוץ - לאו שמה עקירה.	ואמר לי: [רבי ירמיה]								!			סג.
פסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה, בין לשמו בין שלא לשמו - חייב.	כי אתא רבין אמר רבי ירמיה אמר רבי יוחנן:								◇	■		סג.
ואפילו לשמו?									?			סג.
מחוסר זמן, בין בגופו בין בבעלים. ואיזהו מחוסר זמן בבעלים - הזב והזבה והיולדת והמצורע שהקריבו חטאתם ואשמים בחוץ - פטורין, עולותיהן ושלמיהן בחוץ - חייבין	והתנן:								?	■		סג.
לא שנו אלא לשמו, אבל שלא לשמו - חייב.	ואמר רב חלקיה בר טובי:								?	■		סג.
לשמו מיהא פטור, אמאי? נימא: הואיל וראוין שלא לשמו בפנים									?			סג.
הכי השתא? התם - בעי עקירה, הכא - פסח בשאר ימות השנה שלמים נינהו.									!			סג.
חייב, כדאמרין.	רב אשי מתני:								◇	■		סג.
פטור	רב ירמיה מדפתי מתני:								◇	■		סג.
פסח בשאר ימות השנה בעי עקירה, ועקירת חוץ לאו שמה עקירה, ופליגא דרב חלקיה בר טובי.	קסבר: [רב ירמיה מדפתי]								■			סג.
משהגריל עליהן - חייב על של שם, ופטור על של עזאול.	אמר מר:									■		סג.
(ויקרא יז) איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה'. אי קרבן - שומע אני אפילו קדשי בדם הבית שנקראו קרבן, כענין שנאמר (במדבר לא) ונקרב את קרבן ה' - תלמוד לומר (ויקרא יז) ואל פתח אהל מועד לא הביאו כל הראוי לפתח אהל מועד - חייב עליו בחוץ, כל שאינו ראוי לפתח אהל מועד - אין חייבין עליו בחוץ.	תנו רבנן:									■		סג.
אוציא אלו שאין ראויין לפתח אהל מועד, ולא אוציא (פרת חטאת) ושעיר המשתלח שהוא ראוי לבוא אל פתח אהל מועד									?	■		סג.
תלמוד לומר לה' - מי שמיחדין לה', יצאו אלו שאין מיוחדין לשם.									!	■		סג.
ולה' להוציא הוא?									?			סג.
(ויקרא כב) ירצה לקרבן אשה לה' - אלו אישים, מנין שלא יקדישנו מחוסר זמן - תלמוד לומר קרבן, לה' - לרבנות שעיר המשתלח	ורמינהו:								?	■		סג.
התם מענינא דקרא, והכא מענינא דקרא. התם דאל פתח לרבנות, לה' להוציא. הכא דאשה להוציא, לה' לרבנות.	רבא:								!			סג.
טעמא - דרבי רחמנא, הא לא רבי - הוה אמינא: שעיר המשתלח קדוש במחוסר זמן. והא אין הגורל קובע אלא בראוי לשם									?			סג.
הא מני - חנן המצרי היא.	רב יוסף:								!			סג.
אפילו דם בכוס - מביא חבירו ומוזוג לו.	דתניא, חנן המצרי:								!	■		סג.
אימר דשמעת ליה לחנן המצרי דלית ליה דחויין, דלית ליה הגרלה מי שמעת ליה? דילמא מייתי ומגריל									?			סג.
הא מני - רבי שמעון היא	אלא אמר רב יוסף:								!			סג.
מת אחד מהן - מביא חבירו שלא בהגרלה, דברי רבי שמעון.	דתניא: [רבי שמעון]								!	■		סג.
כגון שהומם וחיללו על אחר.	רבינא:								!			סג.
ומנא תימרא דפסיל ביה מומא									?			סג.
(ויקרא כב) ואשה לא תתנו מהם - אלו החלבים, אין לי אלא כולן, מקצתן מנין - תלמוד לומר מהם, מזבח - זו זריקת דמים, לה' - לרבנות שעיר המשתלח.	דתניא:								!	■		סג.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

יומא-שני שעירי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואיצטריך למיכתב בעל מום, ואיצטריך למיכתב מחוסר זמן. דאי כתב רחמנא מחוסר זמן - משום דלא מטי זמניה, אבל בעל מום דמטי זמניה - אימא לא. ואי כתב רחמנא בעל מום - משום דמאיס, אבל מחוסר זמן דלא מאיס - אימא לא, צריכא.												◇	
כגון שהיה לו חולה בתוך ביתו, ושחט אמו ביום הכפורים.	רבא:											!	◇
וכי האי גוונא מי אסיר? (ויקרא כב) לא תשחטו אמר רחמנא, והא לאו שחיטה היא												ז	◇
דחיתו לצוק זו היא שחיטתו.	הא אמרי במערבא:											!	◇
אם של שם מת זה שעלה עליו וכו'.													◇
שני שבזוג ראשון - יקרב, שני שבזוג שני - ירעה.	רב:												◇
שני שבזוג ראשון - ירעה, שני שבזוג שני יקרב.	רבי יוחנן:												◇
במאי קא מפלגי?													^
בעלי חיים אינן נידחין	רב סבר:												◇
בעלי חיים נידחין.	רבי יוחנן סבר:												◇
מאי טעמא דרב: דיליף ממחוסר זמן, מחוסר זמן, לאו אף על גב דהשתא לא חזי, כי הדר מיחזי - שפיר דמי, הכא נמי, לא שנא.	[רב]												◇
מי דמי? התם - לא איתחזי כלל, הכא - נראה ונדחה.													ז
אלא, היינו טעמא דרב: דיליף מבעל מום עובר: בעל מום עובר, לאו אף על גב דלא חזי השתא, כי הדר מיחזי - שפיר דמי, הכא נמי - לא שנא.	[רב]												◇
והתם מנא לן													^
דכתיב (ויקרא כב) כי משחטם בהם מום בם - מום בם הוא דלא ירצו, הא עבר מומן ירצו.													!
ורבי יוחנן													ז
מיעט רחמנא בהם - הם הוא דכי עבר מומן ירצו, הא כל דחויין, הואיל ונדחו - נדחו.	[רבי יוחנן]												!
ורב													ז
ההוא בהם - בעינייהו הוא דלא מירצו, הא על ידי תערובות - מירצו.	[רב]												!
איברים תמימים באיברים בעלי מומין, רבי אליעזר אומר: אם קרב הראש של אחד מהן - יקריבו כל הראשין כולן, כרעיו של אחד מהן - יקריבו כל הכרעיים כולן	כדתנן: [רבי אליעזר]												!
אפילו קרבו כולן חוץ מאחד מהן - יצא לבית השריפה,	חכמים:												!
ואידך													ז
נפקא ליה מבם בהם.	[רבי יוחנן]												!
ואידך													ז
בם בהם לא דריש.	[רב]												!
ולרב, נהי נמי דבעלי חיים אינן נדחין, אי בעי האי נקריב אי - בעי האי נקריב													ז
רב סבר לה כרבי יוסי	רבא:												!
מצוה בראשון.	דאמר: [רבי יוסי]												!
הי רבי יוסי?													^
אי נימא רבי יוסי דקופות													!

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

יומא-שני שעירי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שלש קופות של שלש שלש סאין, שבהן תורמין את הלשכה, וכתוב עליהן אלף, בית, גימל.	דתנן:											! ■
למה כתוב עליהן אלף בית גימל - לידע איזה מהן נתרמה ראשון, להביא הימנה ראשון שמצוה בראשון	ותניא, אמר רבי יוסי:											! ■ ◇
דילמא שאני התם, דבעידנא דאתחזי קמיתא לא אתחזי בתרייתא.												! ◇
אלא רבי יוסי דפסח												! ◇
המפריש פסחו ואבד, והפריש אחר תחתיו, ואחר כך נמצא הראשון והרי שניהן עומדין - איזה מהן שירצה יקרב, דברי חכמים.	דתניא: [חכמים]											! ■ ◇
מצוה בראשון, ואם היה השני מובחר ממנו - יביאנו	רבי יוסי:											! ■ ◇
דיקא מתניתין כוותיה דרב, וברייתא כוותיה דרבי יוחנן.	רבא:											■ ◇
מתניתין כוותיה דרב												■ ◇
אם של שם מת זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים תחתיו ואידך כדקאי קאי.	דקתני:											■ ■ ◇
ברייתא כוותיה דרבי יוחנן												■ ◇
שני, איני יודע אם שני שבזוג ראשון אם שני שבזוג שני, כשהוא אומר יעמד חי - ולא שחבירו מת.	דקתני:											■ ■ ◇
מאי משמע?												! ◇
יעמד חי, ולא שכבר עמד.												! ◇
נשפך הדם - ימות המשתלח, מת המשתלח - ישפך הדם.	תנן: ועוד אמר רבי יהודה:											■ <
בשלמא לרבי יוחנן דאמר בעלי חיים נדחין - משום הכי ימות המשתלח, אלא לרב דאמר בעלי חיים אינן נדחין - אמאי ימות המשתלח?												! ◇
אליבא דרבי יהודה לא קא אמינא, כי אמינא - אליבא דרבנן.	אמר לך רב:											! ◇
בשלמא לרב - בהא פליגי רבי יהודה ורבנן, אלא לרבי יוחנן במאי פליגי?												! ◇
הא אמרינן דייקא מתניתין כוותיה דרב.	רבא:											! ◇
שאין חטאת צבור מתה.	תנן:											■ <
הא דיחיד כי האי גוונא - מתה.												■ ◇
בשלמא לרבי יוחנן - כדרבי אבא אמר רב												! ◇
הכל מודים שאם נתכפר בשאינה אבודה - אבודה מתה.	דאמר רבי אבא אמר רב:											! ■ ◇
אלא לרב, הוה ליה כמפריש שתי חטאות לאחריות.												! ◇
הפריש שתי חטאות לאחריות - מתכפר באחת מהם, והשניה תרעה	ואמר רבי אושעיא:											! ■ ◇
רב סבר לה כרבי יוסי	כיון דאמר רבא:											! ◇
מצוה בראשון	דאמר: [רבי יוסי]											! ■ ◇
מעיקרא כמפריש לאיבוד דמי.												! ◇
תמות.	תנן, רבי יהודה:											■ <
בשלמא לרבי יוחנן, דאמר שני שבזוג ראשון ירעה, לרבי יהודה ימות - מתכפר בשני שבזוג שני. אלא לרב, דאמר שני שבזוג שני ירעה, לרבי יהודה ימות, לרבי יהודה במאי מיכפר?												! ◇
מי סברת רבי יהודה אשני שבזוג שני קאי? רבי יהודה אשני שבזוג ראשון קאי.												! ◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

יומא-שני שיערי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואיכא דקא מותיב הכי:										⋄		סה.
נשפך הדם - ימות המשתלח, מת המשתלח - ישפך הדם.	ועוד אמר רבי יהודה:									⋄	⋄	סה.
בשלמא לרב - רישא פליגי בחטאת צבור, וסיפא פליגי בבעלי חיים. אלא לרבי יוחנן מאי ועוד?										⋄		סה.
קשיא.										■		סה.
נשפך הדם ימות המשתלח.	ועוד אמר רבי יהודה:									■		סה.
בשלמא נשפך הדם ימות המשתלח - דאכתי לא איתעביד מצותיה, אלא מת המשתלח אמאי ישפך הדם, הא איתעביד ליה מצותיה?										⋄		סה.
אמר קרא יעמד חי לפני ה' לכפר, עד מתי יהא זקוק להיות חי - עד שעת מתן דמים של חכיר.	אמרו דבי רבי ינאי:									!	⋄	סה.
בני העיר ששלחו את שקליהן ונגנבו או שאבדו, אם נתרמה תרומה - נשבעין לגוברין, ואם לאו - נשבעין לבני העיר, ובני העיר שוקלין אחרים תחתיהן.	תנן תתם:									■	⋄	סה.
נמצאו, או שהחזירום הגנבים - אלו ואלו שקלים הם, ואין עולין להן לשנה הבאה.	[ת"ק]									⋄	■	סה.
עולין להן לשנה הבאה.	רבי יהודה:									⋄	■	סה.
מאי טעמא דרבי יהודה?										^		סה.
קסבר רבי יהודה חובות של שנה זו קריבות לשנה הבאה.	רבא:									!	⋄	סה.
פר ושעיר של יום הכפורים שאבדו, והפריש אחרים תחתיהן, וכן שעירי עבודה זרה שאבדו והפריש אחרים תחתיהן - כולן ימותו, דברי רבי יהודה.	איתוביה אביי: [רבי יהודה]									⋄	■	סה.
ירעו עד שיסתאבו, וימכרו, ויפלו דמיהם לנדבה, שאין חטאת צבור מתה.	רבי אליעזר ורבי שמעון:									⋄	■	סה.
קרבת צבור קא אמרת? שאני קרבת צבור כדרבי טבי אמר רבי יאשיה.	אמר ליה: [רבא]									!	⋄	סה:
אמר קרא (במדבר כח) זאת עלת חדש בחדשו אמרה תורה חדש והבא לי קרבן מתרומה חדשה.	דאמר רבי טבי אמר רבי יאשיה:									■	!	סה:
הא תינח שעיר, פר מאי איכא למימר?										⋄		סה:
גזירה פראטו שעיר.										!	⋄	סה:
ומשום גזירה ימותו?										⋄		סה:
ועוד, הא דרבי טבי אמר רבי יאשיה גופה מצוה היא.										⋄		סה:
קרבת צבור הבאין באחד בניסן - מצוה להביא מן החדש, ואם הביא מן הישן - יצא, אלא שחסר מצוה לפי שאין הגורל קובע משנה לחברתה.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:									⋄	■	סה:
לפי שאין הגורל קובע משנה לחברתה.	אלא אמר רבי זירא:									!	⋄	סה:
ונייתי ונגריל										⋄		סה:
גזירה שמא יאמרו הגורל קובע משנה לחברתה.										!	⋄	סה:
הא תינח שעיר, פר מאי איכא למימר?										⋄		סה:
גזירה פראטו שעיר.										!	⋄	סה:
ומשום גזירה ימותו?										⋄		סה:
גזירה משום חטאת שמתו בעליה.	אמרו רבנן קמיה דאביי:									!	⋄	סה:
הא תינח פר, שעיר מאי איכא למימר?										⋄		סה:
גזירה פראטו פראטו.										!	⋄	סה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

יומא-שני שעירי	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ה	ד	ב	א	
ומשום גזירה ימותו?		ז								סה:
אלא: גזירה משום חטאת שעברה שנתה.			!							סה:
גזירה? היא גופה חטאת שעברה שנתה היא			ז							סה:
הא לא קשיא - כרבי			!							סה:
(ויקרא כה) שנה תמימה - מונה שלש מאות וששים וחמשה יום, כמנין ימות החמה, דברי רבי.	דתניא: [רבי]		!	◆						סה:
מונה שנים עשר חדש מיום ליום ואם נתעברה - נתעברה למוכר.	חכמים:		!	◆						סה:
התינוח שעיר, פר מאי איכא למימר?			ז							סו.
גזירה פר אטו שעיר.			!							סו.
ומשום גזירה ימות?			ז							סו.
ועוד, חטאת שעברה שנתה - לרעה אזלא			ז							סו.
חטאת שעברה שנתה - רואין אותה כאילו היא עומדת בבית הקברות ורועה.	דאמר ריש לקיש:	ז	■							סו.
גזירה משום תקלה.	אלא אמר רבא:			!						סו.
אין מקדישין ואין מעריכין ואין מחרמין בזמן הזה. ואם הקדיש והעריך והחרים, בהמה - תיעקר, פירות כסות וכלים - ירקבו, מעות וכלי מתכות - יוליך הנאה לים המלח. ואי זה הוא עיקר - נועל דלת לפניה והיא מתה מאליה.	דתניא:			!	■					סו.
תקלה דמאי?				^						סו.
אי תקלה דהקרבה				!						סו.
אפילו כל רעיות נמי				ז						סו.
אי תקלה דגזיה ועבודה				!						סו.
אפילו כל רעיות נמי				ז						סו.
לעולם תקלה דהקרבה, והנך דלאו בני הקרבה נינהו - לא טריד בהו, הך דבת הקרבה היא - טריד בה.				!						סו.
ותקלה עצמה תנאי היא				■						סו.
פסח שלא קרב בראשון - יקרב בשני, בשני - יקרב לשנה הבאה.	דתניא חדא:	◆	■	■						סו.
לא יקרב	ותניא אידך:	◆	■	■						סו.
מאי לאו - בתקלה פליגי?				■						סו.
לא, דכולי עלמא לא חישינן לתקלה, והכא בפלוגתא דרבי ורבנן קא מיפלגי. ולא קשיא: הא - רבי, הא רבנן.				ז						סו.
וכן המעות	והתניא:	ז	■							סו.
אלא לאו שמע מינה בתקלה פליגי, שמע מינה.				■						סו.
בא לו אצל שעיר המשתלח, וסומך שתי ידיו עליו, ומתודה.									■	סו.
וכך היה אומר: אנה השם עו, פשעו, חטאו לפניך עמך בית ישראל. אנה בשם כפר נא לעונות לפשעים ולחטאים שעו ושפשעו ושחטאו לפניך עמך בית ישראל, ככתוב בתורת משה עבדך לאמר (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו.									■	סו.
והכהנים והעם העומדים בעזרה, כשהיו שומעים שם המפורש שהוא יוצא מפי כהן גדול, היו כורעים ומשתחוים וגופלים על פניהם, ואומרים: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.									■	סו.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

יומא-שני שעירי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מסרו למי שהיה מוליכו. הכל כשרין להוליכו, אלא שעשו הכהנים גדולים קבע ולא היו מניחין את ישראל להוליכו.	[ת"ק]											10.
מעשה והוליכו ערסלא מצפורי, וישראל היה.	רבי יוסי:											10.
וכבש עשו לו, מפני הבבליים שהיו מתלשים בשערו ואומרים לו: טול וצא, טול וצא												10.
ואילו בני אהרן עם קדושך לא קאמר												10.
מאן תנא?												10.
דלא כרבי יהודה. דאי כרבי יהודה	רבי ירמיה:											10.
יש להם כפרה בשעיר המשתלח.	הא אמר: [רבי יהודה]											10.
אפילו תימא רבי יהודה, אטו כהנים לאו בכלל עמך ישראל נינהו?	אבוי:											10.
מסרו למי שמוליכו.												10.
אישי - להכשיר את הזור, עתי - שיהא מזומן, עתי - ואפילו בשבת, עתי - ואפילו בטומאה	תנו רבנן:											10.
אישי - להכשיר את הזור.												10.
פשיטא												10.
מהו דתימא: כפרה כתיבא ביה, קא משמע לן.												10.
עתי ואפילו בשבת.												10.
למאי הלכתא?												10.
לומר שאם היה חולה - מרכיבו על כתפו.	רב ששת:											10.
כמאן												10.
דלא כרבי נתן. דאי רבי נתן												10.
חי נושא את עצמו.	האמר: [רבי נתן]											10.
אפילו תימא רבי נתן, חלה שאני.												10.
זאת אומרת עירוב והוצאה לשבת, ואין עירוב והוצאה ליום הכפורים.	רפרם:											10.
עתי ואפילו בטומאה.												10.
למאי הלכתא?												10.
לומר שאם נטמא משלחו - נכנס טמא לעזרה ומשלחו.	רב ששת:											10.
חלה, מהו שירכיבהו על כתפו?	שאלו את רבי אליעזר:											10.
יכול הוא להרכיב אני ואתם.	אמר להם: [רבי אליעזר]											10.
חלה משלחו, מהו שישלחנו ביד אחר?	[שאלו את רבי אליעזר]											10.
אהא בשלום אני ואתם.	אמר להם: [רבי אליעזר]											10.
דחפו ולא מת, מהו שירד אחריו וימיתנו?	[שאלו את רבי אליעזר]											10.
(שופטים ה) כן יאבדו כל אויביך ה'.	אמר להם: [רבי אליעזר]											10.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

יומא-שני שעירי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חלה - מרכיבו על כתפו, חלה משלחו - ישלחנו ביד אחר, דחפו ולא מת - ירד אחריו וימיתנו.	חכמים:											10:
שאלו את רבי אליעזר: פלוני מהו לעולם הבא?	שאלו את רבי אליעזר:											10:
לא שאלתוני אלא על פלוני?	אמר להם: [רבי אליעזר]											10:
מהו להציל רועה הכבשה מן הארי?	[שאלו את רבי אליעזר]											10:
אמר להם: לא שאלתוני אלא על הרועה?	אמר להם: [רבי אליעזר]											10:
מהו להציל הרועה מן הארי?	[שאלו את רבי אליעזר]											10:
לא שאלתוני אלא על הכבשה?	אמר להם: [רבי אליעזר]											10:
ממזר מה הוא לירש?	[שאלו את רבי אליעזר]											10:
מהו ליבם?	[רבי אליעזר]											10:
מהו לסוד את קברו?	[שאלו את רבי אליעזר]											10:
מהו לסוד את ביתו?	[רבי אליעזר]											10:
לא מפני שהפליגן בדברים, אלא מפני שלא אמר דבר שלא שמע מפי רבו מעולם.												10:
מאחר שמעשה העגל שוין מפני מה אין מיתתן שוה?	שאלה אשה חכמה את רבי אליעזר:											10:
אין חכמה לאשה אלא בפלך, וכן הוא אומר (שמות לה) וכל אשה חכמת לב בידיה טוו.	אמר לה: [רבי אליעזר]											10:
זיבה וקיסר - בסיף, גפף ונישק - במיתה, שמח בלבבו - בהדרוקן.	איתמר, חד: [רב/לוי]											10:
עדים והתראה - בסיף, עדים בלא התראה - במיתה, לא עדים ולא התראה - בהדרוקן.	חד: [רב/לוי]											10:
שכטו של לוי לא עבד עבודה זרה, שנאמר (שמות לב) ויעמד משה בשער המחנה וגו'.	רב יהודה:											10:
ותיב רבינא וקאמר להא שמעתא												10:
(דברים לג) האמר לאביו ולאמו לא ראיתיו	איתיביה בני רב פפא בר אבא לרבינא:											10:
אביו - אבי אמו מישראל, אחיו - אחיו מאמו מישראל, בניו - בני בתו מישראל.	[רבינא]											10:
וכבש עשו לו כו'.												10:
לא בבליים היו אלא אלכסנדריים היו, ומתוך ששונאים את הבבליים היו קורין אותן על שמן.	רבה בר בר חנה:											10:
לא בבליים היו אלא אלכסנדריים היו.	תניא, רבי יהודה:											10:
תנוח דעתך שהנחת את דעתך.	אמר לו רבי יוסי:											10:
טול וצא.												10:
מה שהי צפירא דין וחובי דרא סגיאין.	תנא:											10:
מיקירי ירושלים היו מלוין אותו עד סוכה הראשונה.												10:
עשר סוכות מירושלים ועד צוק תשעים ריס, שבעה ומחצה לכל מיל.												10:
על כל סוכה וסוכה אומרין לו: הרי מזון והרי מים.												10:
ומלוין אותו מסוכה לסוכה, חוץ מאחרון שבהן שאינו מגיע עמו לצוק, אלא עומד מרחוק ורואה את מעשיו.												10:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

יומא-שני שעירי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מה היה עושה? חולק לשון של זהורית, חציו קשור בסלע וחציו קשור בין שני קרניו. ודחפו לאחוריו, והוא מתגלגל ויורד. ולא היה מגיע לחצי ההר עד שנעשה אברים אברים.												סז.
בא וישב לו תחת סוכה אחרונה עד שתחשך.												סז.
ומאימתי מטמא בגדים - משיצא חוץ לחומת ירושלים	[ת"ק]											סז.
משעת דחייתו לצוק.	רבי שמעון:											סז.
עשר סוכות ושנים עשר מילין היו, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]											סז.
תשע סוכות ועשרה מילין.	רבי יהודה:											סז.
חמש סוכות ועשרה מילין היו, וכולן על ידי עירוב.	רבי יוסי:											סז.
אם על ידי עירוב - יכלו לעשות אפילו שתי סוכות ועשרה מילין.	רבי יוסי: סח לי אלעזר בני:											סז.
כמאן אזלא הא דתניא חוץ מאחרון שבהן שלא הגיע עמו לצוק אלא עומד מרחוק ורואה את מעשיו?												סז.
כמאן - כרבי מאיר.												סז.
על כל סוכה וסוכה אומרים לו הרי מזון והרי מים.												סז.
מעולם לא הוצרך אדם לכך, אלא שאינו דומה מי שיש לו פת בסלע למי שאין לו פת בסלע.	תנא:											סז.
מה היה עושה חולק לשון של זהורית.												סז.
ונקטריה כוליה בסלע												סז.
כיון דמצוה בשעיר דילמא קדים ומלבין, ומיתבא דעתיה.												סז.
ונקטריה כוליה בין קרניו												סז.
זמנין דגמיש ליה לרישיה, ולא אדעתיה.												סז.
בראשונה היו קושרין לשון של זהורית על פתח האולם מבחוץ, הלבין - היו שמחין, לא הלבין - היו עצבין ומתביישין. התקינו שיהיו קושרין על פתח אולם מבפנים, ועדיין היו מציצין ורואין: הלבין - היו שמחין, לא הלבין - היו עצבין. התקינו שיהיו קושרין אותו בסלע וחציו בין קרניו.	תנו רבנן:											סז.
בראשונה היו קושרין לשון של זהורית על פתח אולם מבפנים, וכיון שהגיע שער למדבר - היה מלבין, וידעו שנעשית מצותו, שנאמר (ישעיהו א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו.	רבי נחום בר פפא משום רבי אלעזר הקפר:											סז.
לא היה מגיע למחצית ההר.												סז.
אותן אברים מה הן בהנאה?	איבעיא להו:											סז.
מותרין	רב ושמואל, חד אמר:											סז.
אסורין.	וחד אמר: [רב/שמואל]											סז.
דכתיב (ויקרא טז) במדבר	מאן דאמר מותרין:											סז.
דכתיב (ויקרא טז) גזרה.	מאן דאמר אסורין:											סז.
ומאן דאמר אסורין - האי מדבר מאי עביד ליה?												סז.
מיבעי ליה לכדתניא:												סז.
(ויקרא טז) המדברה (ויקרא טז) המדברה, (ויקרא טז) במדבר - לרבות נוב ובעון, שילה ובית עולמים.	[תניא]											סז.
ואידך, האי גזרה מאי עביד ליה?												סז.
מיבעי ליה לכדתניא:												סז.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

יומא-שני שעירי	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	
גזירה אין גזירה אלא חתוכה	[תניא]										◇	:10
דבר אחר: אין גזרה אלא דבר המתגזר ויורד											◇	:10
דבר אחר גזרה, שמא תאמר מעשה תהו הוא? תלמוד לומר: אני ה', אני ה' גזרתיו ואין לך רשות להרהר בהן.											◇	:10
מסתברא כמאן דאמר מותרין, לא אמרה תורה שלח לתקלה.	רבא:										◇	:10
עזאזל - שיהא עז וקשה, יכול בישוב? תלמוד לומר במדבר, ומנין שבצוק? תלמוד לומר גזרה.	תנו רבנן:										◇	:10
עזאזל - קשה שבהרים, וכן הוא אומר (יהזקאל יז) ואת אילי הארץ לקח.	תניא אידך:										◇	:10
עזאזל - שמכפר על מעשה עווא ועזאל.	תנא דבי רבי ישמעאל:										◇	:10
(ויקרא יח) את משפטי תעשו - דברים שאלמלא (לא) נכתבו דין הוא שיכתבו, ואלו הן: עבודה זרה, וגלוי עריות, ושפיכות דמים, וגזל, וברכת השם. ואת חקתי תשמרו - דברים שהשטן ואומות העולם משיבים עליהן, ואלו הן: אכילת חזיר, ולבישת שעטנז, וחליצת יבמה, וטהרת מצורע, ושעיר המשתלח. ושמא תאמר מעשה תהו הם - תלמוד לומר (ויקרא יח) אני ה' - אני ה' חקקתיו, ואין לך רשות להרהר בהן.	תנו רבנן:										◇	:10
אימתי מטמא בגדים.											◇	:10
המשלח מטמא בגדים, ואין השולח את המשלח מטמא בגדים.	תנו רבנן:										◇	:10
יכול משיצא חוץ לחומת עזרה											◇	:10
תלמוד לומר המשלח.											◇	:10
אי המשלח - יכול עד שיגיע לצוק											◇	:10
תלמוד לומר והמשלח											◇	:10
הא כיצד											◇	:10
משיצא חוץ לחומת ירושלים דברי רבי יהודה.	◇ רבי יהודה [רבי יהודה]										◇	:10
עזאזל וכבס - עד שהגיע לצוק.	◇ רבי יוסי:										◇	:10
(ויקרא טז) והמשלח את השעיר לעזאזל יכבס בגדיו - זורקו בבת ראש ומטמא בגדים.	◇ רבי שמעון:										◇	:10
בא לו אצל פר ושעיר הנשרפין, קרעו והוציא את אימוריהן, נתנן במגיס והקטירן על גבי המזבח.											◇	:10
קלען במקלעות, והוציאן לבית השריפה.											◇	:10
ומאימתי מטמאין בגדים - משיצאו חוץ לחומת העזרה.	[ת"ק]										◇	:10
משיצאת האור ברובן.	רבי שמעון:										◇	:10
והקטירן סלקא דעתך?											◇	:10
אלא אימא: להקטירן על גבי מזבח.											◇	:10
קלען במקלעות											◇	:10
כמין קליעה.	רבי יוחנן:										◇	:10
לא היה מנתחן ניתוח בשר עולה, אלא עור על גבי בשר.	תנא:										◇	:10
מנא הני מילי?											◇	:10
נאמר כאן עור ובשר ופרש ונאמר להלן (ויקרא ז) עור ובשר ופרש, מה להלן על ידי ניתוח ולא על ידי הפשט - אף כאן על ידי ניתוח ולא על ידי הפשט.	דתניא: רבי:										◇	:10

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא- key:	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

Talmud Navigator

יומא-שני שעירי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והתם מנא לן?							ז					סה.
(ויקרא ד) וקרבו ופרשו והוציא - מלמד שמוציאו שלם. יכול ישרפנו שלם? נאמר כאן ראשו וכרעיו, ונאמר להלן (ויקרא א) ראשו וכרעיו מה להלן - על ידי ניתוח, אף כאן - על ידי ניתוח. אי מה להלן על ידי הפשט - אף כאן על ידי הפשט? תלמוד לומר: וקרבו ופרשו.	דתניא:						!					סה.
מאי תלמודא?							ז					סה.
כשם שפרשו בקרבו - כך בשרו בעורו.	רב פפא:						!					סה.
מאימתי מטמאין בגדים.												סה. <
(ויקרא טז) ויציא אל מחוץ למחנה ושרפו. להלן אתה נותן להם שלש מחנות, וכאן אתה נותן להם מחנה אחת, אם כן למה נאמר מחוץ למחנה? לומר לך: כיון שיצא חוץ למחנה אחת - מטמאים בגדים.	תנו רבנן:											סה.
והתם מנא לן?							ז					סה.
(ויקרא ד) והוציא את כל הפר - חוץ לשלש מחנות. אתה אומר חוץ לשלש מחנות, או אינו אלא חוץ למחנה אחת? כשהוא אומר בפר העדה אל מחוץ למחנה, שאין תלמוד לומר, שהרי כבר נאמר (ויקרא ד) ושרף אתו כאשר שרף את הפר הראשון ומה תלמוד לומר אל מחוץ למחנה - ליתן לו מחנה שניה. וכשהוא אומר מחוץ למחנה בדשן, שאין תלמוד לומר, שהרי כבר נאמר (ויקרא ד) אל שפך הדשן - תן לו מחנה	דתניא:						!					סה.
ורבי שמעון האי מחוץ למחנה מאי עביד ליה?							ז					סה.
מיבעי ליה לכדתניא.							!					סה.
נאמר כאן מחוץ למחנה ונאמר להלן (במדבר יט) מחוץ למחנה, מה כאן - חוץ לשלש מחנות, אף להלן - חוץ לשלש מחנות. ומה להלן במזרחה של ירושלים - אף כאן במזרחה של ירושלים.	[תניא] רבי אליעזר:						!					סה.
ורבנן, היכא שריף להו?							ז					סה.
היכן נשרפין? לצפונה של ירושלים, וחוץ לשלש מחנות.	כדתניא: [ת"ק]						!					סה.
אבית הדשן נשרפין.	רבי יוסי:						!					סה:
מאן תנא דפליג עליה דרבי יוסי - רבי אליעזר בן יעקב הוא	רבא:											סה:
(ויקרא ד) אל שפך הדשן ישרף שיהא לשם דשן.	דתניא: [ת"ק]						!					סה:
שיהא מקומו משופך.	רבי אליעזר בן יעקב:						!					סה:
ודילמא במקומו משופך הוא דפליגי?	אמר ליה אבוי:						ז					סה:
והשרף - השרוף מטמא בגדים, ולא המצית את האור, ולא המסדר את המערכה, ואי זהו השרוף - זה המסיע בשעת שריפה. יכול אף משנעשו אפר מטמאין בגדים? תלמוד לומר אתם - אותם מטמאין בגדים ולא משנעשו אפר מטמאין בגדים.	תנו רבנן: [ת"ק]						!					סה:
הפר מטמא, ניתך הבשר - אינו מטמא בגדים.	רבי אלעזר ברבי שמעון:						!					סה:
מאי בינייהו?							ז					סה:
איכא בינייהו דשויה חרוכא.							!					סה:
אמרו לו לכהן גדול: הגיע שיער למדבר.												סה:
ומניין היו יודעין שהגיע שיער למדבר?							ז					סה:
דירכאות היו עושין, ומניפין בסודרין, ויודעין שהגיע שיער למדבר.	[ת"ק]						!					סה:
והלא סימן גדול היה להם: מירושלים ועד בית חדודו - שלשה מילין, הולכין מיל וחזרין מיל ושוהין כדי מיל, ויודעין שהגיע שיער למדבר.	רבי יהודה:						!					סה:
והלא סימן אחר היה להם, לשון של זהורית היה קשור על פתחו של היכל, וכשהגיע שיער למדבר היה הלשון מלבין, שנאמר (ישעיהו א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו.	רבי ישמעאל						!					סה:
שמע מינה - בית חדודו במדבר קיימא, והא קא משמע לן, (דקסבר רבי יהודה): כיון שהגיע שיער למדבר - נעשית מצותו.	אבוי:											סה:

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מוכנאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O </p> <p>מקרא-key:</p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא-; question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■ </p>
<p>יומא-שני שעירי</p>	
<p>מימרא</p>	<p>מאן דאמר</p>
<p>הדרן עלך שני שעירי</p>	

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

יומא-בא לו כהן גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
בא לו כהן גדול לקרות, אם רצה לקרות בבגדי בוץ - קורא, ואם לאו - קורא באצטלית לבן משלו.												
חזון הכנסת נוטל ספר תורה ונותנו לראש הכנסת, וראש הכנסת נותנו לסגן, והסגן נותנו לכהן גדול, וכהן גדול עומד ומקבל וקורא אחרי מות ואך בעשור, וגולל ספר תורה ומניחו בחיקו, ואומר: יותר ממה שקראתי לפניכם כתוב כאן, (במדבר כט) ובעשור שבחומש הפקודים קורא על פה.												
ומברך עליה שמונה ברכות: על התורה, ועל העבודה, ועל ההודאה, ועל מחילת העון, ועל המקדש, ועל ישראל, ועל הכהנים, ועל שאר התפלה.												
הרואה כהן גדול כשהוא קורא - אינו רואה פר ושעיר הנשרפין, והרואה פר ושעיר הנשרפין - אינו רואה כהן גדול כשהוא קורא. ולא מפני שאינו רשאי, אלא שהיתה דרך רחוקה, ומלאכת שניהן שזה כאחת.												
מדקתני באצטלית לבן משלו - מכלל דקריאה לאו עבודה היא.												
אם רצה לקרות בבגדי בוץ - קורא.	וקתני:											
שמעת מינה: בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן.												
דילמא שאני קריאה, דצורך עבודה היא												
בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן, או לא ניתנו ליהנות בהן?	דאיבעיא לן:											
לא היו ישנים בבגדי קודש.	תא שמע:											
שינה הוא דלא, הא מיכל - אכלי.												
דילמא שאני אכילה, דצורך עבודה היא												
(שמות כט) ואכלו אתם אשר כפר בהם מלמד שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרין.	כתנאי:											
שינה הוא - דלא, הא הלוכי - מהלכי												
בדין הוא דהלוכי נמי לא, וסיפא איצטריכא ליה:												
פושטין ומקפלין ומניחין תחת ראשיהם.	[סיפא]											
פושטין ומקפלין ומניחין אותן תחת ראשיהן												
שמעת מינה: בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן												
לא תימא תחת ראשיהן, אלא אימא: כנגד ראשיהן.	רב פפא:											
שמעת מינה תפילין מן הצד שפיר דמי.	רב משרשיא:											
הכי נמי מסתברא דכנגד ראשיהן, דאי סלקא דעתך תחת ראשיהן - ותיפוק לי משום כלאים, דהא איכא אבנט ונהי נמי דניתנו ליהנות בהן - הא מתהני מכלאימ? הניחא למאן דאמר: אבנטו של כהן גדול זה הוא אבנטו של כהן הדיוט, אלא למאן דאמר: אבנטו של כהן גדול לא זה הוא אבנטו של כהן הדיוט - מאי איכא למימר?												
וכי תימא: כלאים בלבישה והעלאה הוא דאסור, בהצעה שרי												
(ויקרא יט) לא יעלה עליך - אבל אתה מותר להציעו תחתך, אבל אמרו חכמים: אסור לעשות כן, שמא תיכרך נימא אחת על בשרו.	והתניא:											
וכי תימא: דמפסיק ליה מידי ביני ביני												
אפילו עשר מצעות זו על גב זו, וכלאים תחתיהן - אסור לישון עליהן.	והאמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי אמר רבי משום קהלא קדישא שבירושלים:											
אלא לאו שמע מינה: כנגד ראשיהן, שמע מינה.												
לעולם תחת ראשיהן	רב אשי:											
והא קא מתהני מכלאים												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

Talmud Navigator

יומא-בא לו כהן גדול	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ה	ד	ג	ב	א	סט.	
בגדי כהונה קשין הן										!	◇	סט.
האי נמטא גמדת דנרש - שריא.	כי הא דאמר רב הונא בריה דרבי יהושע:									!		סט.
בגדי כהונה, היוצא בהן למדינה - אסור, ובמקדש, בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה - מותר, מפני שבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן	תא שמע:									!	◇	סט.
שמע מינה.										!		סט.
ובמדינה לא?										?		סט.
בעשרים וחמשה בטבת יום הר גזים הוא, דלא למספד. יום שבקשו כותיים את בית אלהינו מלאכסנדרוס מוקדון להחריבו ונתנו להם. באו והודיעו את שמעון הצדיק. מה עשה? לבש בגדי כהונה, ונתעטף בבגדי כהונה, ומיקרי ישראל עמו, ואבוקות של אור בידיהן, וכל הלילה הללו הולכים מצד זה והללו הולכים מצד זה עד שעלה עמוד השחר. כיון שעלה עמוד השחר אמר להם: מי הללו? אמרו לו: יהודים שמרדו בך. כיון שהגיע לאנטיפטרס זרחה חמה, ופגעו זה בזה. כיון שראה לשמעון הצדיק, ירד ממרכבתו והשתחוה אמרו לו: מלך גדול כמותך ישתחוה ליהודי זה? אמר להם: דמות דיוקנו של זה מנצחת לפני בבית מלחמתי. - אמר להם: למה באתם? - אמרו: אפשר בית שמתפללים בו עליך ועל מלכותך שלא תחרב יתעוך גויים להחריבו? - אמר להם: מי הללו? - אמרו לו: כותיים הללו שעומדים לפניך. - אמר להם: הרי הם מסורים בידים. מיד נקבום בעקביהם ותלאום בונבי סוסייהם, והיו מגררין אותן על הקוצים ועל הברקנים עד שהגיעו להר גרזים. כיון שהגיעו להר גרזים חרשוהו, וזרעוהו כרשינין. כדרך שבקשו לעשות לבית אלהינו. ואותו היום עשאוהו יום טוב.	והתניא:								!	◇	סט.	
אי בעית אימא - ראויין לבגדי כהונה										!	◇	סט.
ואי בעית אימא - (תהלים קיט) עת לעשות לה' הפרו תורתך.										!	◇	סט.
חזון הכנסת נוטל ספר תורה.											■	< סט.
שמע מינה: חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב											?	סט.
כולה משום כבודו דכהן גדול היא.	אביי:									!	◇	סט.
וכהן גדול עומד.											■	< סט.
מכלל שהוא יושב?											?	סט.
אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד, שנאמר (דברי הימים א' יז) ויבא המלך דוד וישב לפני ה'!	והא אנן תנן:									!	◇	סט.
בעזרת נשים	כדאמר רב חסדא:									!	◇	סט.
הכא נמי - בעזרת נשים.										!		סט.
והיכא איתמר דרב חסדא										^		סט.
אהא דתניא:										!		סט.
היכן קורין בו - בעזרה, רבי אליעזר בן יעקב אומר: בהר הבית, שנאמר (נחמיה ח) ויקרא בו לפני הרחוב אשר לפני שער המים.	[תניא] רבי אלעזר בן יעקב									!	◇	סט.
בעזרת נשים.	ואמר רב חסדא:									!	◇	סט.
(נחמיה ח) ויברך עזרא את ה' האלהים הגדול											■	◇ סט.
מאי גדול?											^	סט.
שגדלו בשם המפורש.	רב יוסף אמר רב:									!	◇	סט.
(דברי הימים א' טז) ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם.	רב גידל:									!	◇	סט.
ודילמא שגדלו בשם המפורש?	אמר ליה אביי:									?	◇	סט.
אין אומרים שם המפורש בגבולם.	אמר ליה: [רב גידל]									!	◇	סט.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מראייה-proof</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

יומא-בא לו כהן גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ולא? והכתיב (נחמיה ח) ויעמד עזרא הספר על מגדל עץ אשר עשו לדבר												ט: 100
שגדלו בשם המפורש	ואמר רב גידל:											ט: 100
הוראת שעה היתה.												ט: 100
(נחמיה ט) ויצעקו אל ה' אלהים בקול גדול												ט: 100
מאי אמור?												ט: 100
בייא, בייא היינו האי דאחריביה למקדשא, וקליה להיכליה, וקטלינהו לכולהו צדיקי, ואגלינהו לישראל מארעהון, ועדיין מרקד בינן. כלום יתבתי לן אלא לקבולי ביה אגרא - לא איהו בעינן. ולא אגריה בעינן. נפל להו פיתקא מרקיעא, דהוה כתב בה אמת.	רב ואיתימא רבי יוחנן:											ט: 100
שמע מינה: חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת.	רב חנינא:											ט: 100
אותיבו בתעניתא תלתא יומין ותלתא לילואתא, מסרוהו ניהליהו. נפק אתא כי גוריא דנורא מבית קדשי הקדשים.												ט: 100
אמר להו נביא לישראל: היינו יצרא דעבודה זרה, שנאמר (זכריה ה) ויאמר זאת הרשעה.												ט: 100
בהדי דתפסוה ליה אשתמיט ביניתא ממזייא, ורמא קלא, ואזל קליה ארבע מאה פרסי. אמרו: היכי נעביד? דילמא חס ושלום מרחמי עליה מן שמיא.												ט: 100
אמר להו נביא: שדוהו בדודא דאברא, וחפיוהו לפומיה באברא, דאברא משאב שאיב קלא, שנאמר (זכריה ה) ויאמר זאת הרשעה וישלך אתה אל תוך האיפה וישלך את אבן העופרת אל פיה.												ט: 100
אמרו: הואיל ועת רצון הוא נבעי רחמי איצרא דעבירה. בעו רחמי ואמסר בידיהו. אמר להו: חזו דאי קטליתו ליה לההוא - כליא עלמא. חבשוהו תלתא יומי, ובעו ביעתא בת יומא בכל ארץ ישראל ולא אשתכח. אמרו: היכי נעביד? נקטליה - כליא עלמא ניבעי רחמי אפלאג - פלגא ברקיעא לא יהבי. כחלינהו לעיניה, ושבקוהו. ואהני דלא מגיירי ביה לאיניש בקריבתה.												ט: 100
גדול שגדלו בשם המפורש	במערכא מתנו הכי: רב גידל:											ט: 100
(נחמיה ט) האל הגדול הגבור והנורא.	רב מתנא:											ט: 100
והא דרב מתנא מסייע לדרבי יהושע בן לוי												ט: 100
למה נקרא שמן אנשי כנסת הגדולה - שהחזירו עטרה ליושנה. אתא משה אמר (דברים י) האל הגדול הגבר והנורא, אתא ירמיה ואמר: נכרים מקרקרין - בהיכלו, איה נוראותיו? לא אמר נורא. אתא דניאל, אמר: נכרים משתעבדים בבנין, איה גבורותיו? לא אמר גבור. אתו אינהו ואמרו: אדרבה, זו היא גבורת גבורתו שכובש את רצונו, שנותן ארך אפים לרשעים. ואלו הן נוראותיו - שאלמלא מוראו של הקדוש ברוך הוא היאך אומה אחת יכולה להתקיים בין האומות?	דאמר רבי יהושע בן לוי:											ט: 100
ורבנן היכי עבדי הכי ועקרי תקנתא דתקין משה												ט: 100
מתוך שיודעין בהקדוש ברוך הוא שאמתי הוא, לפיכך לא כיוצו בו.	רבי אלעזר:											ט: 100
וקורא אחרי מות ואך בעשור.												ט: 100
מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה	ורמינהו:											ט: 100
לא קשיא כאן - בכדי שיפסיק התורגמן, כאן - בכדי שלא יפסיק התורגמן.												ט: 100
מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה, ועד כמה מדלג - בכדי שלא יפסיק התורגמן.	והא עלה קתני:											ט: 100
הא בתורה - כלל כלל לא												ט: 100
לא קשיא, כאן - בענין אחד, כאן - בשני עניינין.	אביי:											ט: 100
מדלגין בתורה בענין אחד, ובנביא בשני עניינין, כאן וכאן בכדי שלא יפסיק התורגמן, ואין מדלגין מנביא לנביא, ובנביא של שנים עשר מדלגין ובלבד שלא ידלג מסוף הספר לתחילתו.	והתניא:											ט: 100